

paa Dagsordenen lige siden 1849. Men desuden, om det nu end maatte gjøre det ærede Medlem ondt at høre det, saa er dette ikke noget egentlig statsretligt Argument; thi er der ifølge Forsatningen Ligeberettigelse mellem de to Thing, maa vi Ulesammen finde os i at høre det. Det forekommer mig ret befjendeligt, at de Herrer, som kaste deres Blik ud og fra forskjellige fremmede Lande ville hente Afkomst for det parlamentariske System, de gjerne ville have indført, have været saa ganske blinde for et Tilfælde fra den allernæreste Tid, som dog i den Henseende synes mig at maatte tale stærkt til deres Overbevisning. Det frieste Land, der for Diebliffet eksisterer i Europa, skulde dog vel være Frankrig, et Land med en almindelig Valgret, en Valgret, der begrundes af en overordentlig ung Alder i Forhold til vor, et Land, den ganske nylig er blevet Republik og et Land, der allerede var en Republik, da det i 1875 gav sig selv den Forsatning, det nu nyder. Nuvel! i Frankrig er der ogsaa to Kamre, og der er et Senat, der sammensættes paa en fra Deputeretkammeret væsentlig forskjellig Maade. Det er sandt nok, der er ingen Kongevalgte i dette Senat af den gode Grund, at der ingen Konge er til at vælge dem; men der er Noget, der maatte være i en anden Henseende lige saa stridende imod de Herrer's Opfattelse af, hvad en folkelig Forsamling bør være; der er et stort Antal, jeg huffer vistnok ikke feil, naar jeg siger, at det er 70 Medlemmer, som Forsamlingen vælger selv. Der er ligeledes livsvarige Medlemmer, hvilket man i Frankrig forstaa saaledes, at de vedblive at være Senatorer indtil de dø. Dette Senat . . . . . (Høgsbro: Der er heller ingen Opløsning). Jeg beder om Forbøvelse; vi ville ikke her komme altsor dybt ind paa den franske Forsatning. Der er den absolute Forskjel mellem Senatets Medlemmer, at nogle ere valgte, og deres Valg udløber, medens andre ere livsvarige, og de forblive i Senatet, indtil de dø. Dette Senat, som altsaa ingenlunde er sammensat ved Valg af Befolkningen, har ført den selvsamme Kamp med Deputeretkorpset, som vi føre her, og hvad er Udfaldet blevet af den sidste Finantsbehandling efter den franske Forsatning under Ledelse vel at mærke ikke af en „reaktionær“ Minister, en af dem, som meget nødtvungen og meget mod deres Dufte havde givet deres Samtykke til Republikken, men en Minister, der ansaas for at være en af de første Republikanere i Frankrig, nemlig Jules Simon? (Th. Nielsen: Det gamle Ministerium gif.) Det gamle Ministerium gif — hvad slutter det ærede Medlem deraf? Det staar ikke i fjerneste Forbindelse med denne Sag, det angik noget ganske Andet end dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem har ved en anden Leilighed været saa god at give mig Karakter for Mangel paa Dygtighed og paa dybe Tanker; lad mig nu oplyse ham om, at i disse

Forhold ere hans Kundskaber vistnok temmelig overfladiske, saa det er ikke værd, at han uden Videre kaster sig saaledes ind med Modsigelser paa ethvert Omraade; han skulde i alt Fald vente, indtil han kunde faae set lidt efter, saa vilde han ikke komme til at gjøre sig skyldig i saa forkerte Ting som at sætte det sidste Ministeriums Afgang i Forbindelse med disse Spørgsmaal. Altsaa, Sagen er bleven afgjort under den nuværende republikanske Minister Jules Simon, og hvad blev Afgjørelsen? Den blev, at Senatet havde den samme finantsielle Myndighed i Budgetspørgsmaal som Deputeretkammeret; dette skal have Budgettet først, men Senatet forhandler det derpaa, og Senatet gjør sine Realitetsændringer i Budgettet, og det bliver at forbeholde en Overenskomst og Samvirken mellem de to Forsamlinger, om der kan komme en endelig Finantslov ud deraf. Det er det første Præcedens, der er skabt i den nye franske Republik; der, hvor der er et Lokammersystem, og hvor det første Kammer ikke er sammensat alene ved den almindelige Valgret, er det første Præcedens blevet, at det respekteres, at Senatet har sin fulde Andel i Budgettet og kan gjøre Realitetsændringer deri. Da dette Princip var slaaet fast, skete der, hvad jeg haaber kunde være os et Exempel, der skete en Tilnærmelse paa alle de Punkter, hvor Realitetsstriden havde hersket, thi det erkendtes fra alle Sider, at de enkelte Spørgsmaal, der laa for, ikke vare nær vigtige nok til at fremkalde den store og farlige Konflikt, som maatte blive Følgen, hvis ikke Normal-Finantsloven udkom; men er Principet først anerkjendt, vil det faae sin Virkning ogsaa derigjennem, at for Fremtiden vil det lovgivende Korps være dobbelt værfomt med at gjøre saadanne Indgrib i Budgettet, som kunne ventes at ville kalde Senatet frem til at handle. Thi deri har dog det ærede Medlem for Storeheddinge saa utvivlsomt Ret — og jeg er vis paa, at hans Ord ikke have lydt, uden at finde Tilslutning hos saa godt som alle Medlemmer her i Salen — at naar vi i Aar ere komne til at have en saadan Konflikt med Landstinget som den, der i alt Fald foreløbigt er tilstede, saa er det, fordi Begrebet er blevet fuldt Draabe for Draabe, og fordi dette Thing ved sin Optreden omtrent har bragt dette Væger til at flyde over. Det er dog indlysende, naar vi se tilbage paa de foregaaende Aar, at Landstinget har trykket og trykket sig ved at indtage en Stilling, der kunde bringe det i Kamp med Folkethinget, at det den ene Gang efter den anden har søgt lempeligt at slippe bort fra en Finantslov-Konflikt, og at det er dette Thing, som ved at gaa videre og bestaa videre har tvunget Landstinget til at indtage den Stilling, det nu indtager. Vel at mærke, ved denne Stilling forstaa jeg ikke nødvendigt det Antal af Endringsforslag, som er ført igjennem i Landstinget; jeg taler ikke om